

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Комітет з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин

01008, м. Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, тел./факс: 255-49-02

№ 04-2869-49 (19479)

"31" січня 2019 р.

Народному депутату України
Головку М.Й.

Шановний Михайле Йосиповичу!

Ваш депутатський запит щодо недопустимості ратифікації Стамбульської конвенції Ради Європи за дорученням Голови Верховної Ради України розглянуто в межах предмету відання у Комітеті з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин.

З приводу порушених питань повідомляємо наступне.

Президент України відповідно до статті 93 Конституції України та статті 9 Закону України "Про міжнародні договори України" вніс на розгляд Верховної Ради України проект Закону України "Про ратифікацію Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами", реєстр. №0119 від 14.11.2016 року.

17.11.2016 року Верховна Рада України розглянула вищеназваний законопроект і ухвалила рішення направити проект Закону про ратифікацію Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами (реєстр. № 0119), поданий Президентом України Порошенком П. О., до Комітету Верховної Ради України у закордонних справах для підготовки на повторне перше читання.

Отже, на даний час даний законопроект опрацьовується в Комітеті у закордонних справах, який визначений головним з підготовки його до розгляду Верховною Радою України.

Принагідно повідомляємо, що Стамбульська конвенція, прийнята 11 травня 2011 року країнами-членами Ради Європи, стала першим юридично зобов'язуючим документом в Європі, де застосовується комплексний підхід до боротьби з насиллям по відношенню до жінок.

Україна, обравши для себе шлях євроінтеграції, взяла зобов'язання ратифікувати Конвенцію Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу із цими явищами та підписала її в листопаді 2011 року. За станом на грудень 2018 року Стамбульську конвенцію ратифікували 33 держави.

Набрання чинності для України Стамбульської конвенції сприятиме запровадженню механізмів боротьби з усіма формами гендерно зумовленого

наси́льства (домашнє наси́льство, сексуальне наси́льство, переслідування, сексуальні домагання, примусові шлюби, каліцтва жіночих геніталій, примусові аборти, примусова стерилізація), чим буде забезпечено відповідність законодавства України сучасним європейським стандартам у цій сфері; забезпеченню додаткових гарантій захисту права на рівність між чоловіками і жінками, усуненню правових положень, які спричиняють дискримінацію. Також Україна матиме право вимагати посилення відповідальності для кривдників українських громадян за кордоном.

Варто зазначити, що за даними МВС у 2017 році до поліції надійшло понад 110 тисяч заяв від жертв домашнього насильства, за минулий 2018 рік - 107 тисяч. Внаслідок гендерно зумовленого насильства гине близько 600 українок щороку.

Стамбульська Конвенція не створює жодних «невиправданих привілеїв ЛГБТ особам», як зазначається у вашому запиті. Термін «сексуальна орієнтація» згадується у Конвенції лише один раз у статті 4 **Основоположні права, рівність і недискримінація**, в якій зокрема зазначено, що виконання положень цієї Конвенції Сторонами, зокрема вжиття заходів для захисту прав жертв, забезпечується без дискримінації за будь якою ознакою, як-от: статі, гендеру, раси, кольору шкіри, мови, релігійних, політичних або інших переконань, національного або соціального походження, належності до національної меншини, майнового стану, народження, сексуальної орієнтації, гендерної ідентичності, віку, стану здоров'я, інвалідності, сімейного стану, статусу мігранта чи біженця або іншого статусу.

Принагідно зазначимо, що з метою встановлення засад запобігання та протидії дискримінації в Україні 6 вересня 2012 року Верховна Рада України прийняла Закон України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні». Статтею 6 даного закону визначено, що форми дискримінації, зокрема, пряма та непряма дискримінація, підбурювання до дискримінації, пособництво у дискримінації, утиск, з боку державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, юридичних осіб публічного та приватного права, а також фізичних осіб **забороняються**.

Верховна Рада України 12 листопада 2015 року схвалила Закон «Про внесення зміни до Кодексу законів про працю України щодо гармонізації законодавства у сфері запобігання та протидії дискримінації з правом Європейського Союзу», яким статтю 2-1 Кодексу законів про працю України викладено в такій редакції: "Забороняється будь-яка дискримінація у сфері праці, зокрема порушення принципу рівності прав і можливостей, пряме або непряме обмеження прав працівників залежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, гендерної ідентичності, сексуальної орієнтації, етнічного, соціального та іноземного походження, віку, стану здоров'я, інвалідності, підозри чи наявності захворювання на ВІЛ/СНІД, сімейного та майнового стану, сімейних обов'язків, місця проживання, членства у професійній спілці чи іншому об'єднанні громадян, участі у страйку, звернення або наміру звернення до суду чи інших органів за захистом своїх прав або надання підтримки іншим працівникам у захисті їх прав, за мовними або іншими ознаками, не пов'язаними з характером роботи або умовами її виконання".

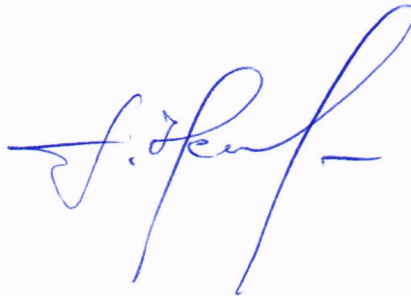
Також інформуємо, що в Україні з 2005 року діє Закон «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» у якому міститься визначення поняття гендерна рівність - це рівний правовий статус жінок і чоловіків та рівні можливості для його реалізації, що дозволяє особам обох статей брати рівну участь у всіх сферах життєдіяльності суспільства. Статтею 21 даного закону передбачено, що навчальні заклади забезпечують: підготовку та видання підручників, навчальних посібників, вільних від стереотипних уявлень про роль жінки і чоловіка; виховання культури гендерної рівності, рівного розподілу професійних і сімейних обов'язків.

Окрім цього, частиною національного законодавства України є Конвенція про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок стаття 10, пункт с) якої має наступну редакцію: «усунення будь-якої стереотипної концепції ролі чоловіків і жінок на всіх рівнях і у всіх формах навчання шляхом заохочення спільного навчання та інших видів навчання, що сприятимуть досягненню цієї мети, і, зокрема, шляхом перегляду навчальних посібників та шкільних програм і адаптації методів навчання».

Комітет Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин у своїй роботі керується принципом поваги до прав людини і основоположних громадянських свобод та недискримінації за будь-якими ознаками.

З повагою,

Голова Комітету

Г.М. Немиря

